

PARAULA I VIDA

Temps per a aprofundir el nostre amor familiar (i II)

Continuem les reflexions que suggereixen els capítols 4t i 5è de l'Exhortació del Papa Francesc, *L'alegria de l'amor*, que són aquells en

què els esposos poden trobar-se més implicats. El capítol 5è, «**Amor que es torna fecund**» (nn. 165-198), després d'una breu introducció en què es manifesta que «l'amor conjugal no s'esgota dins de la parella», sinó que «sempre dóna vida», inclou tres apartats: **1. Acollir una nova vida**; **2. Fecunditat ampliada**; i **3. La vida a la família gran**. Poden ajudar-nos a revisar i a millorar.

1. Acollir una nova vida: La família és «l'àmbit no només de la generació sinó de l'acollida de la vida, que arriba com a regal de Déu». Acollida que després prossegueix amb la custòdia dels fills i que té com a destinació final el goig de la vida eterna. I consta de dos apartats: L'amor en l'espera pròpia de l'embaràs, i l'amor de mare i de pare.

2. Fecunditat ampliada: Dedicada a les parelles que no poden tenir fills. El Papa afirma que «el matrimoni segueix existint i conserva el seu valor i indisolubilitat» i recorda que «l'adopció és un camí per a realitzar la maternitat i la

paternitat d'una manera molt generosa», ja que «és l'acte d'amor de regalar una família a qui no en té». Tanmateix «la procreació o l'adopció no són les úniques maneres de viure la fecunditat de l'amor», ja que la família no ha de tancar-se en si mateixa, sinó sortir a la recerca solidària, sense oblidar els seus deures socials; i quan els realitza, la unitat de la família creix i «s'omple de nova llum». A més «amb el testimoni, i també amb la paraula, les famílies parlen de Jesús als altres, transmeten la fe, desperten el desig de Déu, i mostren la bellesa de l'Evangeli i de l'estil de vida que ens proposa». D'aquesta manera, «la seva fecunditat s'amplia i es tradueix en milers de maneres de fer present l'amor de Déu en la societat». Aprofita per recordar que no es pot participar sacramentalment del Cos i la Sang de Crist a l'Eucaristia i oblidar el compromís social que això implica, ja que cal obrir les portes de la pròpia família a una major comunió amb els qui la societat descarta.

3. La vida a la família gran: És una crida perquè el petit nucli familiar superi l'actual individualisme i no s'aïlli de la família ampliada, on hi han els pares, els oncles, els cosins, i fins i tot els veïns. Té quatre apartats: *Ser fills;*

els ancians; ser germans; i tenir un cor gran.

Tots som fills i aquesta identitat és per sempre, fins i tot en l'ancianitat, i això ens recorda que la vida és un do que hem rebut, «el primer regal que ens ha estat donat». Honrar pare i mare és el manament que «conté una cosa sagrada, a l'arrel de qualsevol altre tipus de respecte entre els homes».

Els ancians: Déu «espera que escoltem el crit de la gent gran. Hem de despertar el sentit col·lectiu de gratitud, d'estima, d'hospitalitat, que facin sentir a l'ancià que forma part viva de la seva comunitat.

Ser germans: «és precisament la família la que introdueix la fraternitat al món», i a partir d'ella «s'irradia com una promesa sobre tota la societat». «Tenir un germà, una germana que t'estima, és una experiència forta, impagable, insubstituïble», diu el Papa Francesc.

Un cor gran: Estimula a obrir les relacions no tan sols al nucli familiar, sinó a tota la parentela, i també als amics, i incloure-hi els que es troben en situació d'exclusió social o fins i tot els de conductes més desastroses.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Convivències del Txt a Núria

Un grup d'uns 18 joves del grup Txt van viure unes jornades de convivència i creixement personal al Santuari de Núria, al juliol, organitzades per la Delegació de Joventut. Els Txt's, de 14 a 16 anys, van compartir experiències de pregària, de donar suport a les celebracions eucarístiques del Santuari-Basilica, participant en les tasques de la Casa i també pujant pics de la zona: el Puigmal, Nou Fonts, Torreneules, Finestrelles, entre d'altres. Van estar acompanyats pel Delegat de Joventut, Lluís Plana, i pel membre de la delegació, Toni Egea. L'experiència fou valorada de manera molt positiva pels participants i l'ambient de grup va ser molt bo. Durant l'eucaristia del diumenge, dues noies van fer el compromís Txt i van rebre el fulard.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau es diu de moltes maneres (i IV)

La cinquena forma de pau és la interpersonal, la que té lloc entre els membres de l'espècie humana. Sant Agustí ens recorda que la pau entre els homes és la concòrdia ben ordenada. La perfecta expressió d'aquesta harmonia interpersonal és la virtut de l'amistat que, com Aristòtil exposa, és una relació de mútua benvolença entre dues o més persones. L'amistat, però, no és possible amb tots els ciutadans o vilatans, però sí que és possible la concòrdia, la cordialitat, el tracte respectuós.

Observo que aquesta és una de les formes de pau més absents en el nostre món. Manca molta pau en les relacions interpersonals. Detecto que les nostres

vinculacions són generalment superficials, que temen descendir a nivells massa foscos.

La cinquena forma de pau és la pau domèstica. En hi hem referit, de passada, en el pròleg. És l'ordre dins de la pròpia llar, un ordre que genera tranquil·litat, perquè tot funciona com ha de funcionar, no hi ha desgavell, ni estridències. Aquesta pau domèstica és anhelada per tots, especialment en un context tan competitiu i àrid com el que vivim.

La sisena modalitat de pau és la pau cívica, la que té lloc dins de la ciutat quan aquesta és correctament dirigida i hi ha ordre en ella. La pau de la ciutat té directa relació amb com és comandada, però

també amb les virtuts que atresoren els seus ciutadans. Un poble virtuós viu ordenadament i això genera tranquil·litat social.

Finalment, la setena i darrera forma de pau és la pau celestial que és una pau que transcendeix l'ordre del món, però és el contingut de l'esperança. És la tranquil·litat total, immutable, perfecta, estable, que coneix variacions de cap tipus, que no pateix cap sofriment ocult, que no ha d'estar pendent d'alguna part que es revoltarà.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Tiempo para profundizar en nuestro amor familiar (y II)

Continuamos las reflexiones que sugieren los capítulos 4.º y 5.º de la Exhortación del Papa Francisco, **La alegría del amor**, que son aquellos en los que los esposos pueden encontrarse más implicados. El capítulo 5.º, «**Amor que se vuelve fecundo**» (nn. 165-198), tras una breve introducción en la que se señala que «el amor conyugal no se agota dentro de la pareja», sino que «siempre da vida», incluye tres apartados: **1. Acoger una nueva vida; 2. Fecundidad ampliada; y 3. La vida en la familia grande.** Pueden ayudarnos a revisar y a mejorar.

1. Acoger una nueva vida: La familia es «el ámbito no sólo de la generación sino de la acogida de la vida, que llega como regalo de Dios». Acogida que luego prosigue con la custodia de los hijos y que tiene como destino final el gozo de la vida eterna. Y consta de dos apartados: El amor en la espera propia del embarazo, y el amor de madre y de padre.

2. Fecundidad ampliada: Dedicada a las parejas que no pueden tener hijos. El Papa afirma que «el matrimonio sigue existiendo y conserva su valor e indisolubilidad» y recuerda que «la adopción es un camino para realizar la maternidad y la paternidad de una manera muy generosa», ya que «es el acto de amor de regalar una familia a quien no la tiene». Sin embargo «la procreación o la adopción no son las únicas maneras de vivir la fecundidad del amor», ya que la familia no debe encerrarse en sí misma, sino salir en busca solidaria, sin olvidar sus deberes sociales; y cuando los realiza, la unidad de la familia crece y «se llena de nueva luz». Además «con el testimonio, y también con la palabra, las familias hablan de Jesús a otros, transmiten la fe, despiertan el deseo de Dios, y muestran la belleza del Evangelio y del estilo de vida que éste nos propone». De esta manera, «su fecundidad se amplía y se traduce en miles de maneras de hacer presente el amor de Dios en la sociedad». Aprovecha para recordar que no se puede participar sacramentalmente del Cuerpo y la Sangre de Cristo en la Eucaristía y olvidar el compromiso social que esto implica, ya que hay que abrir las puertas de la propia familia a una mayor comunión con quienes la sociedad descarta.

3. La vida en la familia grande: Es una llamada para que el pequeño núcleo familiar supere el actual individualismo y no se aísle de la familia ampliada, donde están los padres, los tíos, los primos, e incluso los vecinos. Tiene cuatro apartados: Ser hijos; los ancianos; ser hermanos; y tener un corazón grande.

Todos somos hijos y esta identidad es para siempre, incluso en la ancianidad, y esto nos recuerda que la vida es un don que hemos recibido, «el primer regalo que nos ha sido dado». Honrar padre y madre es el mandamiento que «contiene algo sagrado, en la raíz de cualquier otro tipo de respeto entre los hombres».

Los ancianos: Dios «espera que escuchemos el grito de la gente mayor. Debemos despertar el sentido colectivo de gratitud, de estima, de hospitalidad, que hagan sentir al anciano que forma parte viva de su comunidad».

Ser hermanos: «es precisamente la familia la que introduce la fraternidad en el mundo», y a partir de ella «se irradia como una promesa sobre toda la sociedad». «Tener un hermano, una hermana que te quiere, es una experiencia fuerte, impagable, insustituible», dice el Papa Francisco.

Un corazón grande: Estimula a abrir las relaciones no sólo hacia el núcleo familiar, sino a toda la parentela, y también a los amigos, e incluir a los que se encuentran en situación de exclusión social o incluso a los de conductas más desastrosas.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Pelegrinatges amb motiu de l'Any Sant de la Misericòrdia

Mons. Vives ha animat els fidels en pelegrinatge amb motiu de l'Any Sant de la Misericòrdia, a viure amb intensitat aquest pelegrinatge de reconciliació, perdó i misericòrdia, i els ha recordat com era el mateix Bisbe el qui els acollia com tantes vegades els fidels l'acullen a ell quan visita les parròquies en les Visites Pastorals. Animà els fidels a ser acollidors d'aquesta misericòrdia de Déu i a confiar en un Déu que és ric en misericòrdia i que ens estima, per esdevenir també ells misericordiosos com el Pare.

Sant Julià de Lòria. La parròquia de Sant Julià de Lòria va pelegrinar amb motiu del Jubileu de l'Any Sant de la Misericòrdia a la Catedral de Santa Maria d'Urgell el dijous 14 de juliol, encapçalats pel seu Rector, Mn. Pepe Chisvert. A les dotze del migdia, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, els va rebre i donar la benvinguda. Els pelegrins havien fet camí des d'Anserall, i després de les lectures inicials i de l'acte penitencial, van poder entrar per la Porta Santa i rebre el do de la indulgència jubilar. Després es va celebrar la missa, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric, es va resar el Credo i es van fer les pregàries per les intencions del Sant Pare. La celebració va ser molt emotiva i amb gran partici-

Visita de la parròquia de Sant Julià de Lòria a la Catedral de Santa Maria d'Urgell

Visita de les parròquies de la Vall Fosca i Senterada al sepulcre de la beata Anna M. Janer

pació dels pelegrins. Van concelebrar amb l'Arquebisbe Joan-Enric, Mn. Pepe Chisvert, Mn. Josep M. Solé i Mn. Xavier Parés, Rector de la parròquia de Sant Ot.

Vall Fosca. Dissabte dia 16 de juliol, les parròquies de la Vall Fosca i Senterada van celebrar el Jubileu de la Misericòrdia a la S.E. Catedral de La Seu d'Urgell. Acompanyats pel Diaca Permanent, Mn. Josep Montoya, i per la seva esposa, Sra. Conxita Salvadó, els fidels van visitar el Museu Diocesà i contemplar la bellesa del patrimoni que allí s'hi custodia. Posteriorment, es desplaçaren fins a la Catedral, on foren rebuts per l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives.

Després d'unes paraules de benvinguda per part de l'Arquebisbe, els fidels participaren del ritu d'entrar per la Porta Santa de la Catedral de Santa Maria i iniciaren la celebració de l'Eucaristia.

A les pregàries es pregà per les víctimes dels darrers atemptats a Niça i per l'estabilitat democràtica en la justícia a Turquia. Després visitaren el sepulcre de la beata Anna M. Janer. A la tarda, els pelegrins pogueren visitar les dependències del Palau Episcopal on Mons. Vives els glossà les principals funcions que porta a terme com Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La pregària, font de Misericòrdia

La paràbola evangèlica que acabem d'escoltar (cf. Lc 18,1-8) té un ensenyament important: «cal pregar sempre sense defallir» (v. 1). Per tant, no es tracta de pregar alguna vegada, quan em ve de gust. No, Jesús diu que cal «pregar sempre, sense defallir». I presenta l'exemple de la vídua i el jutge.

D'aquesta paràbola Jesús en treu una doble conclusió: si la vídua era capaç de doblegar el jutge injust amb la seva petició insistent, Déu, que és Pare bo i just, «no farà justícia als seus elegits que clamen a ell de nit i de dia?»; i a més no els farà esperar gaire,

sinó que «els farà justícia molt aviat» (v. 7-8).

Per això Jesús anima a pregar «sense defallir». Tots tenim moments de cansament i de desànim, sobretot quan la nostra pregària sembla ineficaç. Però Jesús ens assegura: a diferència del jutge injust, Déu escolta amb promptitud els seus fills, encara que això no vol dir que ho faci quan i com voldríem. La pregària no és una vareta màgica! Ens ajuda a conservar la fe en Déu, a confiar en ell encara que no compreguem la seva voluntat. En això, el mateix Jesús —que pregava tant!— ens és un exemple.

L'objecte de la pregària passa a segon terme; el que importa abans que res és la relació amb el Pare.

Això és el que fa la pregària: transforma el desig i el modela a la voluntat de Déu, sigui la que sigui, perquè qui prega aspira en primer lloc a la unió amb Déu, que és Amor misericordiós.

Demanem al Senyor una fe que es faci pregària incessant, perseverant, com la de la vídua de la paràbola, una fe que s'alimenti del desig de la seva vinguda.

(Dimecres, 25 de maig de 2016.)

Les Jornades de Teologia cerquen enguany l'aprofundiment en l'ètica cristiana

La sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell acull els dies 30 i 31 d'agost aquesta formació oberta a tothom

Les Jornades de Teologia d'enguany cerquen aprofundir en l'essència de l'ètica cristiana, en la seva fonamentació i en les seves múltiples expressions en la vida quotidiana. Se celebraran els dies 30 i 31 d'agost a la sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell.

L'obertura dels dos dies de treball anirà a càrrec de Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, i ja al matí, la Dra. Margarita Mauri farà les primeres ponències: «De què parlem quan parlem d'ètica?» i «Panoràmica dels corrents ètics contemporanis». A la tarda, es portarà a terme la tercera ponència «L'ètica de les virtuts. Comunitat i bé comú.»

En el concert de les ètiques contemporànies, l'objectiu és reflexionar sobre la versemblança de l'ètica cristiana i la seva vigència en el món actual. Hi ha un munt de problemes globals que requereixen d'una resposta sòlida que tingui com a eix central el respecte a la sublim dignitat

de la persona humana. És en aquest sentit que la Dra. Mauri presentarà els diferents corrents ètics contemporanis i, en un segon moment, fixarà l'atenció en l'ètica cristiana, fent una especial referència a la virtut de la misericòrdia amb motiu de l'Any del Jubileu anunciat pel Papa Francesc.

Aquest punt serà posat molt en relleu pel Dr. Francesc Torralba, ja el dimecres 31 d'agost, en tres ponències diferents, en les que viatjarà de «Els eixos de l'ètica cristiana. El moll de l'os» a una segona ponència «Prendre decisions a la llum de la fe. Ensenyar a discernir». A la tarda, acabarà amb «Les virtuts teològals: fe, esperança i amor».

Les jornades apleguen mestres i professors de religió, laics compromesos i sacerdots de la diòcesi, persones vinculades a la catequesi i a la formació de joves, en les diferents delegacions del Bisbat d'Urgell, però també està oberta al públic en general.

PARLEM AMB...

Margarita Mauri

Margarita Mauri, és Llicenciada (1980) i Doctora (1986) en Filosofia per la Universitat de Barcelona, i va rebre el Premi Extraordinari de Llicenciatura. A l'actualitat és professora titular d'Ètica a la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona, i ha investigat àmpliament la filosofia pràctica d'Aristòtil, *Virtue Ethics*, A. MacIntyre, I. Murdoch, la Il·lustració escocesa, i l'ètica de Sant Tomàs d'Aquino.

Es pot parlar d'ètica en el món actual... o és un concepte ja caduc?

L'ètica és una branca de la filosofia que estudia la dimensió moral humana, és a dir, el fet que l'home es pregunta per quines haurien de ser les seves decisions, actes o relacions amb la vida, amb si mateix o amb els altres. Des d'aquesta perspectiva, és tant vigent l'ètica com ho és allò a què es refereix, l'home. Avui l'ètica es planteja donar resposta a problemes vells i també a tots els nous que van sorgint en el decurs del temps.

Quins referents tenim per aplicar conceptes ètics en el dia a dia?

Tant els referents com la seva naturalesa són diversos. La capacitat racional de pensar que tenen les persones és un referent; analitzar, preguntar-se i preguntar als altres, llegir i lluitar per a no ser arrossegat per les banalitats són una eina indispensable per viure desperts, per viure moralment. Les persones moralment excel·lents també són un bon far d'orientació.

El món que està canviant ens fa més sensibles que mai a rescatar aquests conceptes i a respectar-los?

El món sempre ha estat canviant, però ara ho fa més de pressa. Les situacions problemàtiques continuades exigeixen respostes, que han de considerar quins han de ser els béns humans a preservar.

Com s'ha d'ensenyar als infants?

Als infants se'ls ha d'ensenyar amb l'exemple dels adults que, com a tals, han de tenir aspiracions morals que tendeixin a l'excel·lència. La reflexió vindrà després, quan els infants puguin entendre els raonaments d'allò que hauran après per la via de l'exemple. La bona literatura és una eina extraordinària per a l'educació moral dels infants.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1C 2,1-5 / SI 118 / Mc 6,17-29]. El Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, màrtir; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Dimarts [1C 2,10b-16 / SI 144 / Lc 4,31-37]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró dels botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839). Lleida i Urgell: sant Lluís de França.

31. ■ Dimecres [1C 3,1-9 / SI 32 / Lc 4,38-44]. Sant Ramon Nonat, religiós mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat.

SETEMBRE

1. ■ Dijous [1C 3,18-23 / SI 23 / Lc 5,1-11]. Lleida: sant Lleïr, bisbe; Sant Feliu de Llobregat: beat Josep Samsó i Elias, prev. i mr.; Urgell: sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Ar-

tur, mr.; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe.

2. ■ Divendres [1C 4,1-5 / SI 36 / Lc 5,33-39]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob).

3. □ Dissabte [1C 4,6-15 / SI 144 / Lc 6,1-5]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; Tortosa: Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa el 1178;

santa Basilissa, verge i màrtir; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, màrtir.

4. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setmana) [Sa 9,13-19 / SI 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,25-33]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, verge; santa Rosalia de Palerm, verge; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

Diümenge XXII de durant l'any

COMENTARI

Com més gran ets, més humil has de ser

L'exhortació sapiencial a ser *modest i humil* es refereix a la relació dels creients amb Déu —sobretot els governants i poderosos—. Però la relació amb Déu té com a camp de verificació diària la relació amb els germans, perquè humilitat davant Déu i modèstia-dolcesa amb els homes són com les dues cares d'una mateixa moneda.

Fill meu, sigues modest en tot el que facis: perquè així et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament.

El consell, vàlid per a tothom, té uns destinataris preferents: *Com més gran ets, més humil has de ser.*

La desgràcia dels orgullosos no té remei. Perquè l'orgull, planta dolenta arrelada en ells, els tanca el cor impedit-los d'acollir el do de Déu.

Però el cor dels assenyats s'alegra de sentir parlar amb seny els qui de debò escolten Déu, veritablement poderós, que revela els seus secrets als humils.

La darrera part d'*He* (12,14-13,18) exhorta a la santedat de vida començant amb solemnitat programàtica: *Busqueu la santedat ja que sense santedat ningú veurà el Senyor.*

En el camí vers la santedat, *He* compara la via de l'Antic Testament amb la nova via oberta per Jesús notant el contrast radical entre la perspectiva de l'Antiga Aliança, *tota ella negra nuvolada i tempesta* (fins al punt que *els mateixos que sentiren la veu al Sinaí suplicaren que no continués parlant-los*) enfront la de la Nova Aliança que és *l'aplec festiu dels ciutadans del cel* en clima de pau i confiança: *valors propis dels qui realment s'acosten a Déu i a Jesús, mitjancer de la Nova Aliança.*

Lc 14,1-17,10 presenta una sèrie d'ensenyaments de Jesús emmarcats per la circumstància del «menjar».

L'evangeli presenta en *paràbola* sentències sapiencials on la norma social per un convit (*Quan algú et convidava a un dinar de casament, no et posis al primer lloc*) esdevé criteri de comportament cristià: *Tothom qui s'enalteix, serà humiliat, però el qui s'humilia, serà enaltit.*

L'ensenyament acaba amb sentència de benaurança: *Quan fas un dinar, no hi cridis els teus amics, ni germans, ni veïns rics. Més aviat convidar-hi pobres. Ells no tenen res per recompensar-t'ho i Déu t'ho recompensarà.*

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

(Sir 3,19-21.30-31)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor.

Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

▶ Salm responsorial (67)

R. *Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.*

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no planyin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, / defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dóna casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat a aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, fosc, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convidava a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: «Cedeix-li el lloc», i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: «Amic, puja més amunt.» Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.» Després digué al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convidar-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic

(Eclo 3,17-20.28-29)

Hijo, actúa con humildad en tus quehaceres, y te queerrarán más que al hombre generoso. Cuanto más grande seas, más debes humillarte, y así alcanzarás el favor del Señor. «Muchos son los altivos e ilustres, pero él revela sus secretos a los mansos». Porque grande es el poder del Señor y es glorificado por los humildes. La desgracia del orgulloso no tiene remedio, pues la planta del mal ha echado en él sus raíces. Un corazón prudente medita los proverbios, un oído atento es el deseo del sabio.

▶ Salmo responsorial (67)

R. *Tu bondad, oh, Dios, preparó una casa para los pobres.*

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebotando de alegría. / Cantad a Dios, tocad en su honor; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh Dios, preparó para los pobres. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 12,18-19.22-24a)

Hermanos:

No os habéis acercado a un fuego tangible y encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni al estruendo de las palabras, oído el cual, ellos rogaron que no continuase hablando. Vosotros, os habéis acercado al monte Sió, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a las miríadas de ángeles, a la asamblea festiva de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos; a las almas de los justos que han llegado a la perfección, y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 14,1.7-14)

Un sábado, Jesús entró en casa de uno de los principales fariseos para comer y ellos lo estaban espiando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les decía una paràbola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y venga el que os convidó a ti y al otro y te diga: «Cédele el puesto a éste». Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: «Amigo, sube más arriba». Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido.» Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; y serás bienaventurado, porque no pueden pagarte; te pagarán en la resurrección de los justos.»